

Kraschen

Han hade växt upp i en mindre by ute på den värmländska landsbygden och föräldrarna var båda missbrukare. Fadern drogs till flaskan och modern till sprutan. Det var olyckligt, men han kunde tyvärr inte göra någonting åt det. Han hade tre yngre bröder. Avskydda som pesten var de i skolan, i samhället och av alla - inte minst av varandra. Ingen verkade vilja veta av dem och ibland tänkte han att lika bra var väl det. Att man på så vis slapp alla idioter som jönsade runt utan någon som helst existensberättigande. Som sällan bidrog till något storslaget i samma omfattning som han själv. För vem gjorde egentligen något av sitt liv här i lilla Säfte?

Det hade blivit bråk redan i lågstadiet, med nästan alla eleverna i skolan. Och det var alltid hans fel. Bara han. Han hade till slut fått flytta till en närlägen stad för att få stödundervisning och en annan skolgång - en särskola, om man så ville. De sa att det var bäst så. Han visste själv inte om så var fallet. Men det fick väl bli den lösning de ville. Han sket i vilket, uppriktigt sagt. Han hade för länge sedan tröttnat, slängt ut nyckeln och loggat ut. Gått hem.

På kvällarna och helgerna levde han rövare i sin hemby. Kraschade cyklar och ICA-vagnar, knyckte godis från småungar, stal mopeder och gjorde bomben på badplatsen. Det var aldrig brist på fantasi om man säger så. Att vara vild var allt, det enda som betydde någonting. Det var det sätt han valt att resonera på och han drog det alltid till sin spets.

Så var det den där kraschen han var med om, kraschen som verkligen hade förändrat allt. Han hade varit ute och stökat som vanligt - åkt moped utan hjälm. Förmodligen påverkad av någon substans, som han i efterhand inte ville tänka för mycket på. Han hade vurpat. Slagit sig. Fallit så olyckligt att ambulanshelikoptern kommit och hämtat honom och flugit honom till universitetssjukhuset för akutoperation. Skallskada. Men han hade överlevt. Klarat sig. Änglavakt. När han tänkte på det så här i efterhand så rös han.

Tyvärr hade han inte blivit mycket klokare efter det. Han fortsatte driva runt och hitta på djävulskap. Men så utbildade han sig till fordonsmekaniker och flyttade ifrån sina missbrukande föräldrar. Började äntligen få styr på livet. Han hade banne mig klarat gymnasiet! Och det verkade ingen annan i hans familj ha gjort. Alla hade gått den mystiska vägen som på det ena eller andra sättet landat i flaskan eller sponken. Han såg hur de gick ner sig alltmer allesammans. Om några år undrade han om han skulle känna igen dem överhuvudtaget, deras matta hopplösa blick hade tagit över helt och hållet.

Han flyttade till en mindre stad i samma region. Började jobba. På helgerna gick han ut och svirade och träffade folk han kände. Vaknade bakfull och trött dagen efter. Försökte sedan ta igen det med bättre kost och motion och fler pass på gymmet. Bara för att strax därefter falla tillbaka till osunda vanor. Mer sprit, chips, snus, färdigrätter och halvfabrikat. När han tittade ut på de asfalterade gråa betongytorna utanför sitt fönster kunde han ibland känna en unken avsmak för allt. Inklusive sig själv.

Han kände att han måste sluta fundera på sakernas tillstånd och bara gå vidare i livet. Helst inte tänka alls. Men ibland var det svårt, det var så mycket som pågick i hans bakhuvud och så mycket han inte lyckades processa. Alltid var det saker som flöt runt och skräpade i hans inre bakgård och som inte gav honom någon ro. Samtidigt började han tänka på den där gången han kraschade så hårt att han var tvungen att åka ambulanshelikopter. Vilken tur han hade som överlevde. Livet var ändå fantastiskt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren OliverDer med Poeter.se id #28847 innehar upphovsrätten